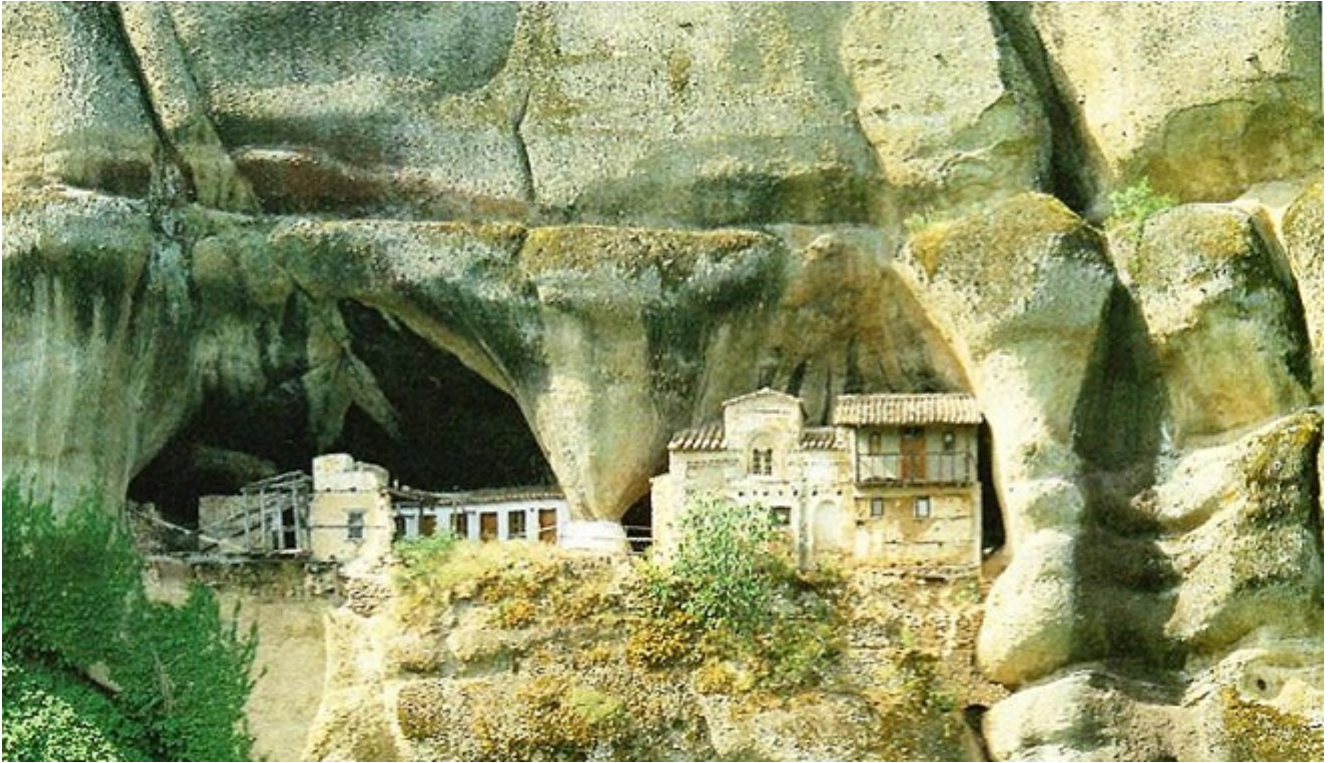

Η εορτή της Υπαπαντής και οι πνευματικές προκλήσεις

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#) / [Ποιμαντική](#)

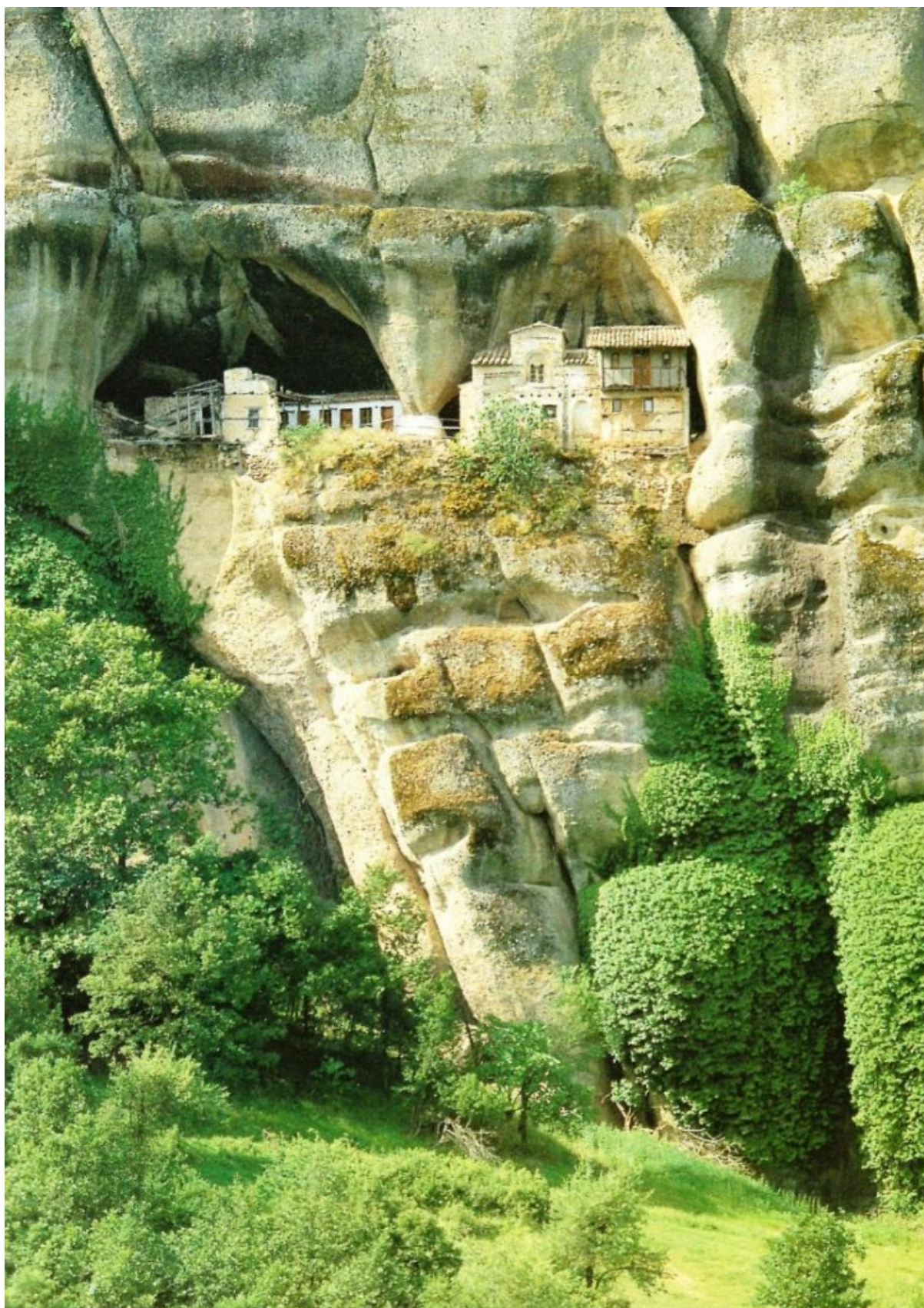
[Αρχιμ. Γρηγόριος Κωνσταντίνου, Δρ. Θ. Ιεροκήρυξ Ι. Μ. Κασσανδρείας](#)

Στην Εορτή της Υπαπαντής του Κυρίου η Εκκλησία μας προτρέπει και μας ενθαρρύνει για τις πνευματικές προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε καθημερινά, στην αγωνία μας μέσα στις βιοτικές μέριμνες.

Η είσοδος του Χριστού στον Ναό του Σολομώντα ως βρέφος, σαράντα μέρες μετά την Γέννηση φανερώνει το ότι το «**παιδίον**» αποτελεί την σωτηρία και το φως όλων των εθνών, κατά την προφητική ρήση του Προφήτου Συμεών και τις προρρήσεις της προφήτιδος Άννας. Η ανάγνωση της Αποστολικής Περικοπής μας από την προς Εβραίους, μας υπενθυμίζει ότι Αυτός που εισέρχεται στο Ναό αυτή την ημέρα είναι ο Μέγας Αρχιερέας που προσφέρεται στον Σταυρό και καταστρέφει τη δύναμη της αμαρτίας και του θανάτου μέσω της ένδοξης ανάστασής Του. Αυτή η υπόμνηση, μας οδηγεί ότι στην πορεία μας για την εν Χριστώ ζωή θα εισέλθουμε στο επουράνιο θυσιαστήριο και στην κοινωνία με τον εν Τριάδι Θεό. Τι να σημαίνει άραγε αυτό;

Κάθε μέρα της ζωής μας, με όλα όσα σκεφτόμαστε, λέμε και κάνουμε, έχουμε την ευκαιρία να ενώσουμε τους εαυτούς μας ακόμα περισσότερο με τον ίδιο τον Χριστό ως Μέγαν Αρχιερέα που διήλθε εις τα Άγια των Αγίων εις την Άνω

Ιερουσαλήμ. Αυτή η ένωση, πρέπει να είναι πλήρης χωρίς κανενός είδους επιφυλάξεις, και τα μόνα όρια για την αποκατάσταση και επιδιόρθωση της ψυχής μας είναι αυτά που επιμένουμε πεισματικά να διατηρούμε ως αγκάθια, ως πάθη και αμαρτίες, προτροπές και ενδοκόσμιες σκέψεις και λογισμούς. Το μόνο που πρέπει να αφήσουμε πίσω είναι αυτό που δεν μπορεί να ευλογηθεί για τη σωτηρία μας, αυτό που δεν μπορεί να ενωθεί με τον Σωτήρα στην αγιότητα. Με άλλα λόγια, πρέπει να αφήσουμε πίσω τον παλιό μας εαυτό, τις αμαρτίες μας.

Σίγουρα όλοι έχουμε αποδεχθεί, ή περισσότερο κρυβόμαστε στα ψέματα του ενός ή του άλλου, είτε δικά μας είτε αλλουνού, για το ποιοι πραγματικά είμαστε. Είναι πολύ εύκολο να ορίσουμε τον εαυτό μας από τις διαταραγμένες επιθυμίες μας, από τις αμαρτίες που πέφτουμε ξανά και ξανά, ή από κοσμικές κατηγορίες που έχουν πολύ μεγαλύτερη σχέση με τις ενδοκόσμιες απολαύσεις και ηδονές. Είναι τόσο δελεαστικό να πιστεύουμε ότι ό,τι κερδίζει τον έπαινο των άλλων, εξυπηρετεί τον εγωκεντρισμό μας ή δεν μας προκαλεί βαθιά πνευματική έγερση πρέπει κατά κάποιο τρόπο να είναι σωστό.

Ο προφήτης Συμεών ήταν ο ηλικιωμένος και δίκαιος άνθρωπος που το Άγιο Πνεύμα του αποκάλυψε πως δεν θα πέθαινε μέχρι να δει τον Μεσσία. Σίγουρα δεν είχε αποκτήσει την πνευματική δύναμη να το κάνει τυχαία, αλλά μέσα από μια μακρά ζωή πίστης και πιστότητας. Το ίδιο συμβαίνει και με την ηλικιωμένη προφήτισσα Άννα, μια χήρα γύρω στα ογδόντα της που δεν έφευγε από το Ναό, νηστεύοντας και προσευχόμενη νύχτα και μέρα. Εκείνοι που έφεραν τον νεαρό Σωτήρα Χριστό στο Ναό υπακούοντας στον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης και εκείνοι που Τον αναγνώρισαν εκεί και όλοι οι παρευρισκόμενοι. Ήταν διαφορετικών φύλων, ηλικιών και καταγωγής, πράγμα που δείχνει ότι δεν είναι οι εξωτερικές συνθήκες της ζωής μας που καθορίζουν το πού και πως στεκόμαστε ενώπιον του Χριστού. Όλοι μπορούν να εισέλθουν στον Ουράνιο Ναό δια του Μεγάλου Αρχιερέως, που είναι κρίσιμο και το ενδεικτικό σημείο. Ο αγώνας για να γίνει αυτό δεν τελειώνει ποτέ, κάτι που φαίνεται από την φυγή στην Αίγυπτο της Παναγίας με το θείο βρέφος, ήρθαν σε νέες προκλήσεις και νέες αφορμές. Ένα ταξίδι σε ένα εχθρικό μέρος. Φυσικά, οι ιδιαιτερότητες των προκλήσεών μας είναι διαφορετικές από αυτές της Παναγίας, αλλά πρέπει να τις χρησιμοποιούμε με τον ίδιο τρόπο. Δηλαδή, πρέπει να τις αγκαλιάσουμε ως ευκαιρίες για να προσφέρουμε ακόμη και τις πιο αδύναμες και οδυνηρές διαστάσεις της ζωής μας στον Χριστό για θεραπεία και μεταμόρφωση. Αυτό δεν σημαίνει ότι όλα τα προβλήματά μας θα εξαφανιστούν, αλλά ότι μπορούμε να τα χρησιμοποιήσουμε ως ευκαιρίες για να εισέλθουμε πληρέστερα στον Ουράνιο Ναό δια του Μεγάλου Αρχιερέως.

<https://bit.ly/3WU3Vic>